

— На ви вамъ, мръсници, на ви вамъ хайти,
— викаше той и извади отъ джоба нагънато вжже,
нави единия му край на ржката си, улови голѣмото
момче за яката, скочи на първия чинъ и замахна
да го удари.

— Не смѣй да биешъ! — развълнувано извика
младиятъ учителъ.

Но въ тази минута вече се чу първия ударъ.

— Дѣдо, не смѣй да биешъ!

Но старецътъ се тъй разгорещи, че нищо не
чуваше. Той пакъ замахна съ вжжето и, бѣсенъ отъ
гнѣвъ, го хвърли на пода.

— Стой! Тукъ азъ съмъ господарь, азъ!...
Вънъ! Върви си! — викаше учителътъ.

И той протегна ржка, като сочеше вратата;
отъ гнѣвъ учителътъ цѣлъ трепереше.

— Господинъ... господинъ Задгорски!

— Излизай!

Една минута старецътъ остана като вцѣпе-
ненъ на мѣстото си, послѣ излѣзе.

— Ето ти тебе! — мърмореше той въ кори-
дора. Ти ги съжалявай, ама ще има да си патишъ
отъ тяхъ...

Задгорски се вслуша, — въ коридора се хлоп-
на врата, значи, дѣдо Христо е излѣзълъ. Момчето,
което прѣди малко крѣщѣше отъ всичка сила, сега
изведнажъ млъкна и страхливо гледаше учителя,
който развълнувано нѣколко пѣти закрачи отъ чер-
ната дъска до катедрата.

Отеднажъ малкия Зафировъ се хвърли къмъ
вратата, като се готвѣше да бѣга, но учителътъ на
врѣме успѣ да го хване за яката и съ една ржка го
издигна въ въздуха.

— Момче! — издума той, разтреперанъ отъ